

læsningen af ordet bryde og dermed fordoblet antallet af bryder på runestenene, men det forbigår Moltke. Ellers rummer bogen mange fine og slående iagttagelser og udgør i det hele inspirerende læsning både for læg og lærd. Redegørelsen for udviklingen og brugen af danske runer og svensk-norske runer, eller stutruner, forekommer dog noget håndfast, også mod kronologien. Mon man ikke kan regne med, at i en overgangsperiode, hvor der ikke var almindeligt accepterede former for flere bogstaver, har hver enkelt rister – og kendskabet til runer synes ikke at have været forbeholdt et lille fåtal – ofte kendt flere forskellige former for samme bogstav og ikke brugt dem helt konsekvent? Behøver vi virkelig en svensk rister for at forklare et par stutruner på f. eks. Hedeby-stenen?

Niels Lund

Lars Viinholt-Nielsen: *Odense-Svendborg Banen 1876–1976*. (Odense Universitetsforlag, 1976), 280 s. 120 ill.

Mens jernbanejubilæer før i tiden som oftest blev markeret med udgivelsen af et beskedent skrift domineret af tabeller og statistikker, har der i de senere år vist sig en tendens til ved slige lejligheder at udgive et større historisk værk om den jubilerende jernbane. Det seneste eksempel herpå er Lars Viinholt-Nielsens bog om Odense-Svendborg banens første hundrede år.

Denne strækning indgik i det banelenet, som blev drevet af Det Sydfynske Jernbaneselskab, der i en år-række var Danmarks største privatbaneselskab.

Bogen indeholder et væld af op-

lysninger om selskabet og dets virke lige fra en gennemgang af de store damplokomotiver til en omtale af godsfrimærker og billetter, men hovedvægten ligger på skildringen af selskabets økonomi og drift, hvor især afsnittene om perioden 1922–1949 er interessant læsning. Her redegør forfatteren på udmærket vis for de til tider snirklede regnskabsmæssige og økonomiske forhold, ligesom udviklingen frem mod og årsagerne til statsovertagelsen i 1949 klarlægges.

Illustrationerne er stort set velvalgte, omend man kunne have ønsket sig et par grundplaner som supplement til fotografierne af stationsbygningerne.

I begyndelsen af bogen synes forfatteren at have haft lidt vanskeligt ved at administrere sin viden og fortællelyst med det resultat, at der optræder nogle i bedste fald overflødige digressioner, men bortset fra sådanne skønhedspletter er Viinholt-Nielsens bog et solidt og grundigt stykke jernbanehistorie inden for den genre, der er opstået med og især udgøres af Dansk Jernbane-Klubs publikationer om danske privatbaner.

Vigand Rasmussen

Karsten Friis-Jensen: *Saxo og Vergil. En analyse af 1931-udgavens Vergilparalleller*. (Museum Tusulanum, 1975). 104 s.

Fra instituttet for klassisk filologi ved Københavns Universitet udgives siden 1967 »Museum Tusulanum«, der efter sin undertitel er et »Dansk Tidsskrift for Græske og Latinske Studier.« Til dette tidsskrift søges nu knyttet en skriferække, »Opuscula Graecolatina«, i hvilken nærværende arbejde indgår som vol. 1. Det ud-